

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΙΛΗΣΙΑ

Καρμιά γυναίκα της 'Αρχαίας 'Αθήνας δέν έφρασε στήν ώμοφρά τήν Πλαγκώνα τή Μιλήσια. Ούτε τού Φαιδία ή ή αλληλ, ούτε τού 'Απελλά ή έτοιος χρυσόπτερος θά μπορούσαν νά δώσουν μιά ιδέα τής ώμοφράς τής. Πούδς θά μπορούσε νά περιγράψη τόν αιδέριο πρόσωπό τής, τή χιονάτη επιδερμίδα τής, τόν μικρούτσικο και στρουγγυλό και σά μπουμπούκι ρόδου στοματάκι τής, τίς χρυσές ποταβές τών μαλλιών τής, πού έπεσαν στους ώμους τής, πουμοάζαν μέ παλοδουλεμένο μάρμαρο τής Πάρου; 'Ω! ήταν ή ίδια ή 'Αφροδίτη ή ώραία Μιλήσια, πού γιά τόν έρωτά τής τρελλαιόνταν 'Ασανοί μεγαστάνες και ποιητικοί και σατράπες και καλλιτέχνες, ένας όλόκληρος κόσμος. Τό σπίτι τής συγχάζονταν πού πολύ κι' από τούς γασούς τής 'Αφροδίτης, και κάθε βράδυ τής τρελλοί νεοί, βαθεία πληγωμένοι από τόν έρωτά τής, άντιζαν μέ μύρο τήν πόρτα και τή μαρμαρένια σκάλα τού σπιτιού τής! 'Αδέμη σφαίρασαν ίσκι και σεαφάνια από ρόδα και κολιόδρους παπύρων γεμάτους άλγεια και έσπυράσματα. Μά τήν άγάπη τής Πλαγκώνας τήν κέρδιζαν μονάχο οι πλούσιοι μεγαστάνες και οι 'Ασανοί σατράπες. Κι' αέτοι όμως, γιά λίγες, πολύ λίγες μέρες.

Μά τί περιεργό!... 'Η ώραία Μιλήσια δέν φαίνεται πειά ούτε σεις δημόσιες τελετές, ούτε στους περιπότους και ή πόρτα τής μένει κλειστή και στών 'Αθηναίων πατριόμο και στών πλούσιου 'Ασιανού σατράπη. Είνε κλεισμένη στο σπίτι τής και δέν τήν τραβούνε πειά τά συμπόσια και ή γιορτές. Δέν θέλει πειά νά βλέψη τόν κόσμο. 'Εχει άφοσιωθή όλύφουρα στήν άγάπη τού ώραίου Κηφίου. Θά ζήση πειά ερόνιμα μαζί νά τόν ώραίο έρωθο, πού ή Μεγάλη Μητέρα τών 'Ερώτων τής διατείλε. Δέν έχει άποια κλεισεί είνεοι Μαγάριλα ό Κηφίος. Είνε στήν ώμοφρά ίδιος μέ τόν 'Υάκινθο, τόν φίλο τού 'Απόλλωνος. Μ' έβέννινα μαρμαρά μαλλιά, μέ μάγουλα ροδόχρομα, τέλειος κύπος άρξαιού έρωθου, μέ κοράλλινα χείλη, πού κρύβουν άτίμητα μαργαριτάρια, μέ μαύρα και πάντα ύγρα μάτια, μέ στήθος λευκότερο κι' από τά χιόνια, είναι άνθετερος από κάθε περιγραφή ό Κηφίος...

Σαπλομένος τώρα σ' ένα μαλακό ανάκλιτρο μαρμαρένη τή φίλη του. Περιτριγυρίζουν ασηνί από τίς σκλόβας τής, άρπηναι νά τής χτενίζουν τήν πλούσια κόμη τής. Χρυσός παταράχτης πέφτουν τά μαλλιά τής στους μαργαριτάρους ώμους τής και ή ναζάρια Πλαγκών, στέφους κάθε λίγο τόν πρόσωπο και χαμογελά στο φίλο τής.

'Αλλοίμονο ώραία Πλαγκών! 'Η εύτυχία σου δέ θά βαστάξη πολύ. Θαρρείς πός ή φιλενάδες σου ή Δημόνασσα και ή 'Αρχιδάνασσα θά θελήσουν νά σε βλέπουν πάντα εύτυχισμένη; 'Ω! τόν ώραίο έρωθο, πού κρατάς σκλόβο στο δίχτυα τής άγάπης σου θά σου τόν πάρουν. Ναι, μά τήν Στύγα! 'Εξαφαν ένας δούλος παραμείνει τόν βαρύν παραπέτασμα τής εισόδου, μπαίνει μέσα και πλησιάζοντας τήν κορά του, τής λέει πός δύο φιλενάδες τής, ή Λαμία και ή 'Αρχιδάνασσα ήρθαν νά τήν ιδούν. Ταραγμένη ή Πλαγκών γύρισε στο φίλο τής και τού ειπε.

— Κρύψου στήν άλλη πόρτα, άγαπημένε μου. Δέ θέλω νά βλέπουν ούτε ψιχούλο από τήν ώμοφρά σου, έστω και μέ τά μάτια τους. 'Υποφέρω κορμαρά όταν σε βλέπω άλλα γυναίκα.

'Ο Κηφίος έτρεξε νά κρυφτεί, μέ ή Λαμία και ή 'Αρχιδάνασσα μπαίνοντας τή στιγμή έβεινη, πρόσφτασαν και τόν ειδαν.

— Χαίρε, ώραία μας περιστερούλα! φώναξαν οι δύο γυναίκες, πλησιάζοντας, κι' άγκάλιασαν τήν Πλαγκώνα. 'Ολη ή πόλη άνησυχισε πού δέ φαίνασε πειά ούτε στα συμπόσια, ούτε στις γιορτές.

— Ζήσ άπονοσημένη σά φιλόσοφος, ειπε εθρηνικά ή Λαμία. Πούδς θά τόν πιστέωνε ένα τέτοιο πράγμα. Μέ τή διαφορά πού ή φιλοσοφία σου... δέν έχει γένεια. Δέν είναι άλήθεια, Πλαγκών; Πρόσφτασε και τήν ειδα τή στιγμή πού έμπαινε στήν άλλη πόρτα. 'Αν δέν μέ γελούνε τά μάτια μου ειπε ό Κηφίος, ό φίλος τής Βακχίδος τής Σάμου.

'Η Πλαγκών, άκούοντας τά τελευταία λόγια, κοκκίνισε και

δάγκασε τά χείλη τής. 'Υστερα τά ώραία τής μάτια βασίλευαν, τώ μορφοδεμένο σματάκι τής; κλονίστηκε κι' έβασε λιποθυμισμένη στο κάθισμά τής.

Οι δύο φιλενάδες τής, εύχαριστημένες τώρα γιά τή φωτιά πού τής άναψαν, έφυγαν. Οι σαλάβες τής Πλαγκώνας τριγύρισαν τήν κορά τους κι' έβλαψαν και σπαράζονταν. 'Ο Κηφίος τρομαγμένος έτρεξε από τήν άλλη πόρτα, τή ράντισε μέ ψυχρό νερό στο πρόσωπο και τήν έτριψε στους ποταφόους. Σέ λιγάκι ή Πλαγκών ειχε συνέλθει. 'Ανοιχοντας τά μάτια τής και βλέποντας τόν Κηφίο κοντά τής, πού τήν κούταζε μέ τόσο πόνο στα χαρκτηριστικά του, τού φώναξε μέ λύσσα:

— Φύγε! Φύγε! Νά μή σε ξαναϊδω, έβεινέ!

'Ο Κηφίος, κατάπληκτος, γονάτισε, τής άγκάλιασε τά πόδια και τήν παρακαλούσε νά ειπή τήν άφορμή τού τόσο θρασύ τής. 'Η Πλαγκών, πού τόν πρόσωπό τής άλλαζε χίλια-δύο χρώματα και τά χείλη τής, πανιασμένα, έτρεφαν, όταν τόν ειδα νά σέφνεται ό πελτισμένος και νά μή φεύγη, φώναξε δύο Σκέθες δούλους τής, τού γύλασε και κοκκινωμάλληδες μέ μάτια άγρια και τούς ειπε:

— Πετάξτε τον άμέσως στή θρόνο!

Οι Σκέθες στή στιγμή τόν άρπάζαν από τά χέρια και από τά πόδια και τόν έστειραν όρθιο στή μέση του δρόμου.

'Η διαγωγή τής Πλαγκώνας έβασε στα στήθια τού Κηφίου και θε άλλο αίσθημα. Τώρα πειά τή μισούσε θανάσιμα. Τό μένος αφηνώθηκε στήν κορά τήν σάν άσάλανο βέλος. Σκέφθηκε νά κρυμμένη σ' ένα άπόκλιτρο δρομάκι τήν Πλαγκώνα και νά μηζη τή μαχαίρα του στήν κορά τής. 'Αμέσως όμως άλλαξε άπόφαση και έννοιμισσε μέ παραρούλα άντιπασο σπιτι τής Πλαγκώνας. Τή νύχτα έβεινη χίλιες - δύο σάβηρες γιά τήν επιδίωξη του στρουγγυλάιν στο μυαλό τού Κηφίου. 'Ο Μαρφέας, αυτός ό χλωμός άδερφός τού θανάτου, δέν ήρθε νά τού κλείση τά μάτια. Τό πρωί, σάν σερσάθηκε από τόν κρεβάτι του, έξετάζοντας τόν δαυτό του, είδισσε πός άγνοπούς πολύ τήν Πλαγκώνα κι' από τού μεγάλωσε τόν πόνο του.

Κάθε βράδυ πήγαινε άπείσο σ' αυτό τόν σπίτι τής παλιάς του φίλης

κι' έβλαψε σάν πιστό σκυλλί και φιλόσοφ τού χόρα τής αλληλ και τά σκαλοπάτια πού ειχε πατήσει έβεινη. Μά γιατί τόσο ειχε θυμώσει μαζί του ή Πλαγκών; 'Η ώραία Μιλήσια όταν γιά πρώτη φορά ειδα τόν ώμορο Κηφίο, τόν άγάπησε μ' όλη τή όρμη τής κορά τής και άφοσιώθηκε πειά μονάχο σ' αυτόν, γιατί ειχε τήν ιδέα πός ό έρωθος μέ τή κοράλλινα χείλη και τά βέννινα μαλλιά δέν ειχε άγοησία ως τότε όλη γυναίκα. Μαθαίνοντας όμως από τή φίλη τής τή Λαμία πός ό Κηφίος ήταν φίλος άλλους τής Βακχίδος τής Σομίας, τόν μίσησε στή στιγμή και τόν ειδωσε.

'Ενα βράδυ ό Κηφίος βλέποντας τήν πόρτα τής παλιάς του φίλης άνοιχτή, όρμησε μέσα και πέφτοντας στα πόδια τής, τής έλεγε:

— 'Αγάπη μου! Σοθ όρκίζομαι ότι θά σποσεσθό μπροστά σου πόδια σου, άν δέν μέ κορμαράς κι' άν μέ σεαρήσης από τήν άγάπη σου. Πέσ μου, τί θέλεις άπό μένα;

— Θέλω νά μου φέρης τή Χρυσή άλυσίδα τής Βακχίδος από τή Σάμο. Τότε μονάχο θά κερδίσης πάλι τήν άγάπη μου, τού ειπε ή Πλαγκών και μηήσε στήν άλλη πόρτα.

'Η χρυσή άλυσίδα τής Βακχίδος δέν ήταν από τίς συνηθισμένες. 'Εσαν τεράστια άλυσίδα, άσηκωτη από τού βόρος κι' από καθάρταστο χρυσάφι.

Τό νά ζητούσε κανείς τή χρυσή άλυσίδα τής Βακχίδος ήταν σάν νά ζητούσε τόν μηλό τών 'Εσπερίδων. 'Οπόσο ό Κηφίος πήγε στή Σάμο. 'Όταν τόν ειδα ή παλιά του φίλη, ή ώραία Βακχίς, τόν άγκάλιασε παύροφα και τόν φιλούσε, κλείοντας άκροτα από τή χαρά τής. 'Ο Κηφίος τής διηγήθηκε μ' όλες τίς λεπτομέρειες τή θλιβηρό του περιπέτεια και στο τέλος τής ειπε:

— Θά τελειώσω έδώ μπροστά σου τή ζωή μου άν όρνηθής νά μου δώσης τήν άλυσίδα σου.

Και λέγοντας τού λόγια αυτά, στήριξε τού μαχαίρα στήν κορά τού. 'Η Βακχίς παταρομαγμένη και πατάχλωμη, όρμησε και τού πήρε από τά χέρια τού μαχαίρα και τού πέταξε από τού καθάρτορο στή θάλασσα.

— Φώς τών ματιών μου! φώναξε ή Βακχίς. Θά ξαναϊδής τήν Πλαγκώνα, άν και γιά μένα αυτό εινε πολύ σκληρό. Σοθ δίνο κι'

δλή μου την καρδιά τη χρυσή άλυσιδα γιά να την πιάς στη θυμωμένη φίλη σου και να κερδίσεις πάλι την αγάπη της.

Ο Κτησίας άκουοντας τα λόγια αυτά έμεινε άνα άποβολωμένος. Για μιά στιγμή σκέφτηκε να ξεράσει την Πλαγκώνα και να μείνει με την Βασιλίδα. Μά πάλι δέν το παρώθησε και σέ λίγο έφρανε, πέφνοντάς μαζί του π' έμεινε τόν άνεπιτήμητο θησαυρό.

Σάν έφρασε στον Πειραιά δ Κτησίας φέρτασε σ' ένα χαμάλη τέ βαρειά άλυσιδα της Βασιλίδος και δίχως να χάνη καρδία, άνέβηκε στην ξεκουσμένη πόλη του Περιολή και τράβηξε δλόδια στέ σπίτι της Πλαγκώνας.

Όταν τόν είδαν οι Σέσθος οι δούλοι θέλησαν να λύσουν τους μαντρόσυλλογος, μά δ Κτησίας μ' έμπαστική απνή τους είπες :

— Πηγαίνετε με δλόδια στην κυρία σας. Να, ή άλυσιδα της Βασιλίδος, πού μου ζήτησε.

— Έλα άγοστημένο μου ! φώναξε ή Πλαγκών τρέχοντας στην πόρτα π' άνοιγοντας λοχταριμένη την άγκυλιά της. Έφάνη α καλή και σκληρή σέ όσο και σ' έμαρα να έποσφύριζε, καλή μου καρδιά ! Είχες άγαπήσει την Βασιλίδα, μά με τόν διακη σου, γιατί άξιζει πού πολύ από μένα, είνε άνεπιτήμητη γυναίκα. Ό,τι έμαρα είνινη γιά τόν χατήρι σου, ποτέ δά θα τώκανα έγώ. Είνε εύγενική καρδιά ή Βασιλίσ και είχες τρέχος τόν άγοσάς. Έλα να σέ φιλήσω.

Ένα έλαφρό ρόδισμα φάνηκε σά μάτια της Πλαγκώνας. Ήταν ή τελευταία άστραπή της Ζηλοστοσίας της, πού έσβησε. Ύστερα από λίγο καιρό ή Βασιλίδα λάβαινε στή Σάρο αυτό τόν γράμμα :

« Πλαγκών ή Μιλησία τη Σαμία Βασιλίδη χαιρην. Έδωκες στον Κτησία τη χρυσή σου άλυσιδα, πού ήταν δ μόνο σου πλούτος. Ή πράξη σου αυτή με κάνει να νοιώθω άπεριόριστη φίλια σ' εμένα, πού τόσο πριν σέ μισούσα. Θά σου πώμαι π' έγώ άλλο ένα πιά πούτουμε. Άφου άγάπησες τόσο τόν Κτησία πούλως τόν σάιτε σου π' έλα έδώ. Τό μαγαζί μου θά είνε και δικό σου. Οι δούλοι μου τόν ίδιο. Θά τόν έχουμε δια κοινά, άκόμη και τόν Κτησία μας. Ότες έγώ ούτε τόν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς τόν Κτησία. Δε ζήσουμε λοιπόν και οι τρεις μαζί. Σε περιμένω. »

Μετά δύο μήνες ή Βασιλίσ της Σάμου έφρασε στέ σπίτι της Πλαγκώνας. Από μολόρια φορτωμένα χρυσάφι άπολυθοσαν. Ή Πλαγκών άφου τέ φίλησε στέ μέτασο, την έφερε προς την κάμψη του Κτησία.

Ο Κτησίας μόλις την είδε άφή πει μιά πρηνή έπιλήξεσε.

— Δέν τέ γνωρίζεις ; φώναξε ή Πλαγκών. Τόσο εύκολα ξεχνάς. Σήσω π' άγάπιασέ την και μίν κόνις σά να τέ βλέπεις πρώτη φορά.

Άγκαλιασθηκαν π' οι τρεις τους και φιλιούνταν άόρταστα.

Έζησαν και οι τρεις μαζί εύτυχισμένοι και χαρούμενοι σάν Όλυμπιοι θεοί.

Στέ βάθος του μήνου έστησαν ένα μεγάλο άγαλμα της Άφροδίτης. Είκοσι δαμάδες θυσίασαν σάν Έριμή και άκατό ζευγάρια περισσεριών στην Άφροδίτη.

Αυτή είνε ή ιστορία της Πλαγκώνας της Μιλησίας, όπως τέ διηγούντο στέ συμπόσια τους οι Άθηναίοι στην έποχή του Περιολή.

(Άπό τόν Γαλλικό)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΟΡΑΚΙΑ

Κρητική παράδοση

Οι Τοθρηκοί είχαν φτάσει στην Κρήτη, μά οι Βενετσιάνοι δέν τόν έβρανε. Πάντα όμοιος τους περιέμεναν π' ήσανε μαντριμένοι όλοι μέσα στην Κορακιά. Μέσα και ήσανε π' οι γυναίκες, οι Φράγμιασες. Και ή μά έπλαθε, ή άλλη ύφαινε, άλλη έμαγούρευε. Σέ μιά στιγμή άκουσε τέ άνεμη ένός κροστισού π' ήσανον έμει πού γύριζε «τοθρη ! τοθρη ! τοθρη !»

Παράξενο πράγμα !... Όλοι αμυδιόσασαν. Άφροσφρόντα... Μά ή άνεμη τόν σκοπό της. Βάνουν τόν κροστισό και τέ λαδώναι, άρχινά και πάλι π' άνέμεινε πού τίποτα... Ή άνεμη έλεγε πάλι τόν ίδιο. Έπαιήκανε στην έννοια π' ένός άνέβηκε πάνω στέ σάβλασο π' έπέταξε. Τι βλέπεις ; Ή θάλασσα γεμάτη καράβια ! Τι άλλο μπορούσαν ναάσανε παρά Τούρκομα ; Όπου φύνει-φύνει τότε... Έφύγανε παταξέ με παταξέ π' από τέ βιάση τους έλημονήσανε μιάν άρχοντοπούλα, πού έκοιμάτο είνινη την ώρα. Οι Τοθρηκοί ήθανε σά λιγάκι πού την εύρέσανε και την πήρανε. Λένε πώς ήτανε πού μεγάλόσομη νέα. Γι' αυτό και ή γενιά της σέματ' άπόμει και βγάξτε τά καλύτερα και όμορφότερα παλληκάρια μέσ' στές Τούρκομα της Βιάννος—γιατί πρέπει να έξερτε Τούρκομα την έμπεριόρη. Κ' οι Τοθρηκοί πού κατέγονται άπ' αυτή λέγονται «Ραϊνίδες» !... Ίωάννης Κονδυλάκης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Έλληνικά έπίθετα. Ή συναγρίδα και ή έμπνευσις τού Λουκά Νάκου. Ένας λιχουδίκος... έπιτάριος. Όπου τρώει και ή... σταφίδα. Άπό πού άρχισε την έπίθεση δ Παγκάλος. Πώς παρητηνόντο με φέρη δ Γενικοί Γραμματείς τών Ύπουργείων. Κορομηλάς και Νέγρης.

Πρό καιρού τόν «Μπουσέτο» άνέγραψαν μιά σειράν ελληνικών όνομάτων πού είχαν τορκιακή προέλευση όπως π. χ. Δεμερτζής, πού σημαίνει «αιθεράς», Καφαντάρης, πού σημαίνει «χοιδομένος» κ.λ.π.

Σήμερα δημοσιεύουμε πάλι μιά σειρά ελληνικών έπίθετων πού είνε φρασμένα από λέξεις βουλγαρικές. Και ίδου : Βοζίκιης : Χριστούγεννος. Άπό τόν Βουλγαρικό «Μπόζικ» : Χριστούγεννα.

Ρέντης : Τρίστη. Άπό τόν Βουλγαρικό «Ρένταμ» : Τρίβα. Μπουζάνης, (αθηγητής έν Θεσσαλονίκη έν Τριπόλεω ; και άδελφός του άλλου διασημού της «Εφημερίδος τών Βαλκανίων» της Θεσσαλονίκης) ; Πατσάλης. Άπ' τόν Μπουζάνα : Πασχάλια και Μπουζάνια : Πασχάλοδα, όπως λέγεται ή «παπαρούνα» στή Μακεδονία.

Ρακτιβάν : Ράικος Ίβαν κατά σύμπτωση. Όνομα σοναντώμενον στέ Βουλγαρόφωνα χωριά τού κάμπου της Βεργίας. Γκόσσης : Γκοργιάνης. Χαϊδευτιάνω του Γεωργίου Γκόσσης και Γκόσσης βουλγαρικής.

Γκλαβας : Κεφαλή. Έκ τού βουλγαρικού «γκλάβα» : κεφαλή. Δραγούμης από τόν Δράγα, Δραγομάρ π. λ. π. (Σ. «ΝΠΟΥΚ»). Τό άληθινόν όνομα τών Δραγομήρων είνε «Δανουμάς». (Ο μακροίτη, όμο ; Στέφανος Δραγομήρας πρής εύφρανία, προσέθεσε τόν Ρ) Άκότεροι συγγενείς τού Δραγομή, υπάρχουν άκόμα στέ Βογατιών της Μακεδονίας, οι όποιοι όμο ; διατηρούν τόν παλιό τού όνομα : «Δραγομάς».

***

Όταν πρδ τού Βαλκανικού πολέμου έθεσπίστηκε τόν ΝέοΣύνταγμα, γιά να πανηγυριστή «ετέ τε γεγονός», έδόθηκε μιά γαύρα, στέ όποιο παρετέθη και μιά συναγρίδα τεραστίων διαστάσεων ή όποια έμαρνε έντεκόσιον σέ δίους.

Κ' ένδ τόν Σύνταγμα ένέπνευσε τότες και τότες πολιτιολόγους, ή συναγρίδα ένέπνευσε ένα τών συνταγματάνων, τόν βουλευτή π. Λουκά Νάκου, δ όποιος άπύγαυλε τόν παρακάτω ποίημα πρής τήμην τη... «ιστορικής ήμέρας» όπως είνε :

«Ο μακαρίτης δ ίχθός, δ ένδον τών έντέρων, όσπερ έν τόπω χλωροφ ταφής μετά ένδον, αυτός δ εις ύπουρηνίς κατερχθής κοιλίας, όσπερ προύπολοιόμας κλεινής επικρατίας, ένά ένδοντος χωριούθ, δ φίλος σ π μ β ο υ λ η τ α ι άντι έπισημίας αφθόνου σίνου δείται !... »

***

Ήσαν άρχές τού 1923. Ή συνδιάσπηξη της Λαζάνης άγανόζτανε να συμβάσση τις αδιόλαπτες ελληνοτορκιακές διαπραγές. Ή κατάσταση ήταν έπιφύδης εύφρασης. Ο ελληνικός στρατός τού Έβρου ήταν έτοιμος. Στή Θεσσαλονίκη συναμροτούντο πολιτικά συμβόλια.

Σέ μιά τέτοια στιγμή παρουσιάσθηκαν οι ρηκόρω τών έφημερίδων ένάπονον τού Παγκάλου, πού ήσαν τότε άρχιστορήςος π' ένός συντάκτης γιά να προλάβη τους άλλους και να πώμ την καλύτερα πληροφορημένον. ρώτησε :

— Έμαθα π. στρατηγέ δει άρχίζει πατ' ατέα ή έπίθεσις στέν Έβρο. Άπό πού θα την άρχιστε.

Οι άλλοι συντάκτες έμειναν κατάπληκτοι.

Ο Παγκάλος συσφρόσθησε, γούλωσε τά μάτια του, έγινε σωστό όφριο πού όδω χίτημα μονγαίζοντας :

— Άπό σένα, άνήγες, και τώρα μάλιστα. Έμπρός ! Και τόν πέταξε έξω !...

***

Πριν δ μακαρίτης Προσβυτής Κορομηλάς γίνε, έπί Βενιζέλο 1909, Ύπουργός τών Οικονομικών, είχε χρηματίσει και δλίγα ψευγάρια Γενικός Γραμματέας τού Ύπουργείου τών Οικονομικών. Κάποτε, όταν δ Ύπουργός, μακαρίτης έπίσης ήμερα, Νέγρης, έζητησε να τού διαμφορηγήση τις ιδέες και προβλήμας του, γιά τόν φόρο της σταφίδας, δ Κορομηλάς σηκόθηκε φορημασμένος και τού είπες :

— Και τί ξέρετε σεις από σταφίδα ; Άμέσως δέ, την ίδια ήμέρα, παρητήθη από Γεν. Γραμματέας τού Ύπουργείου. Κατόμιν ατέου δ Νέγρης άσσειζόμενος έλεγε σχετικάς : — Άγι να τρώη δ Κορομηλάς την σταφίδα, έφαγε... ή σταφίδα τόν Κορομηλά !